05/05/2020

Η Εκκλησία δέχθηκε ανηλεή και συκοφαντική επίθεση

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σύρου, Τήνου, Άνδρου, Κέας και Μήλου

Μήνυμα-απολογισμός του Μητροπολίτη Σύρου για τη στάση της Εκκλησίας στην πανδημία, την πολεμική που δέχθηκε, αλλά και το καθήκον της για την επόμενη μέρα.

Δήλωση-απολογισμό για τη στάση που τήρησε η Εκκλησία στο διάστημα της υγειονομικής κρίσης, αλλά για τα βήματά της την επόμενη μέρα έκανε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σύρου Δωρόθεος Β, όπως αυτή δημοσιεύεται απο την εφημερίδα ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ.

Όπως επισημαίνει, η Εκκλησία δέχθηκε κατά το προηγούμενο διάστημα ανηλεή και συκοφαντική επίθεση, ωστόσο σήκωσε αγόγγυστα το βάρος. «Η Εκκλησία βρίσκεται και θα βρίσκεται, όπως πάντοτε, στην πρώτη γραμμή του εθνικού αγώνα, γνωρίζοντας καλύτερα από τον κάθε ευκαιριακό δημοσκόπο και ερευνητή, ότι ο Λαός μας, και σε αυτή την δοκιμασία, επιζητεί να στηριχθεί σ' Αυτήν, στους Επισκόπους και τους ιερείς του, περιμένει να προσευχηθεί και να λειτουργηθεί στους Ναούς του και, μέσα από την Πίστη του και τη συμμετοχή του

στη Μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, να πάρει δύναμη και να εφοδιασθεί με εκείνα τα ψυχικά αποθέματα, που θα τον κάνουν να προχωρήσει μπροστά στο δρόμο της εθνικής ανάκαμψης και προόδου», σημειώνει ο κ. Δωρόθεος και καταλήγει τονίζοντας ότι «Ένα μόνον δεν θα πράξει ποτέ η Εκκλησία! Δεν θα «διαπραγματευτεί» ποτέ τα θεμελιώδη της Πίστης μας, η οποία ουδέποτε συγκρούεται με την Επιστήμη, όπως, άλλωστε, και η Επιστήμη ουδέποτε ανταγωνίζεται Αυτήν, καθώς τα όρια μεταξύ τους είναι διακριτά και ξεκάθαρα καθορισμένα».

Ο κ.Δωρόθεος, μάλιστα, κάνει ειδική αναφορά στην ομότιμη καθηγήτρια Λοιμωξιολογίας Ελένη Γιαμαρέλλου και τη στάση που τήρησε εκείνη απέναντι στην Εκκλησία, αλλά και τη Θεία Κοινωνία. Αναλυτικά, η δήλωση του Μητροπολίτη Σύρου, έχει ως εξής:

Αυτό το Πάσχα ήταν πολύ διαφορετικό για όλους μας.
Και πολύ επώδυνο.
Για τον Αρχιεπίσκοπο και για τους αδελφούς μας Αρχιερείς,για τους κληρικούς

μας,για τα Μοναστήρια μας, καθώς όλοι μας κληθήκαμε να σηκώσουμε έναν δυσβάστακτο Σταυρό.
Για κάθε πιστό, που, με πόνο ψυχής, βίωσε τα Πάθη και την Ανάσταση του Κυρίου μας, μακριά από τους Ιερούς Ναούς του, όπου χτυπά, με το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, η καρδιά της Εκκλησίας μας.

Και για τον ίδιο τον Πρωθυπουργό, που αναγκάστηκε να λάβει δύσκολες αποφάσεις, ζητώντας την αρωγή της Εκκλησίας για την αντιμετώπιση ενός ζητήματος εθνικής σημασίας.
Δοκιμαστήκαμε όλοι, πολύ και οδυνηρά.

Δεχθήκαμε την ανηλεή, υβριστική και συκοφαντική πολεμική όλων όσοι θεώρησαν ότι βρήκαν την «ευκαιρία», εν μέσω της πανδημίας, να ξεδιπλώσουν, για μία ακόμη φορά στο διάβα της ιστορίας αυτού του τόπου, τον λαϊκιστικό αντικληρικαλιστικό αναθεωρητισμό τους, με στόχο την απαξίωση και τον ευτελισμό των ζώπυρων της Πίστης μας, τον χλευασμό των αρχών, των αξιών και των ιδανικών του Γένους μας, που ιερό χρέος μας είναι να μεταλαμπαδεύουμε στις επόμενες γενιές, και την αποχριστιανοποίηση του Έθνους μας.

Συνηθισμένα, όμως, τα βουνά από τα χιόνια…

Ταυτόχρονα, προσφιλείς αδελφοί μας αδικήθηκαν και λοιδορήθηκαν και στοχοποιήθηκαν και διώχθηκαν, καθώς η αυστηρότητα των περιοριστικών μέτρων εξαντλήθηκε στην Εκκλησία, με την επίδειξη υπερβάλλοντος ζήλου και μηδενικής ανοχής στη διακονία και την ιερή αποστολή τους, από εντεταλμένα όργανα της Πολιτείας.

Όμως, με τον δικό του τρόπο ο καθένας, όλοι μας ανεξαιρέτως, με πρώτο τον Αρχιεπίσκοπο και τους Επισκόπους, σηκώσαμε αγόγγυστα το βάρος μίας πρωτόγνωρης κατάστασης οριακών διλημμάτων και λεπτών ισορροπιών, μακριά όμως πάντοτε, από συμβιβασμούς και εκπτώσεις, και σκεπάσαμε την άκρα του φόβου σιωπή με τον εκκωφαντικό θόρυβο της αγάπης και της αλληλεγγύης προς τον πλησίον μας, με το μήνυμα της νίκης της ζωής επί του θανάτου, του φωτός επί του σκότους!

Οι Ναοί μας, πενθούντες, έμειναν κλειστοί για τους πιστούς, αλλά όχι βουβοί μπροστά στην Πίστη τους. Και οι πιστοί, οι θεματοφύλακες της Πίστης μας, πληγώθηκαν, αποστερούμενοι την λειτουργική ζωή της Μεγάλης Εβδομάδας, στην οποία, όμως, μετείχαν νοερά και ψυχικά από τα σπίτια τους, με καρτερικότητα και αίσθηση ευθύνης, προσβλέποντες στο θρίαμβο της Ανάστασης.

Η Εκκλησία κενώθηκε θυσιαστικά όχι για να «υποταχθεί» στην Πολιτεία, με την οποία οι ρόλοι είναι διακριτοί και ξεκάθαροι, δήθεν διεκπεραιώνοντας τις «εντολές» της, αλλά, αποκλειστικά και μόνον, για να διακονήσει, όπως άλλωστε πάντοτε πράττει, το καλώς νοούμενο συμφέρον του ποιμνίου Της και όλων των Ελλήνων, συμβάλλουσα στη διαφύλαξη του κοινού καλού, της προστασίας, δηλαδή, της δημόσιας υγείας.

Γιατί πάντοτε η Εκκλησία λειτουργεί ως οικουμενική και εθνική πνευματική δύναμη που ενώνει και όχι ως σωματειακή εξουσία που διχάζει, γιατί ο άνθρωπος γι’ Αυτήν είναι αδελφός και όχι οπαδός, γιατί το ποίμνιο δεν είναι εργαλείο ισχύος και πίεσης, αλλά Λαός του Θεού ευλογημένος.

Όσο πιο βαθιά, όμως, είναι η νύχτα τόσο πιο κοντά είναι το ξημέρωμα, που χάραξε χθες, με την απόδοση των Ναών μας σε αυτόν που του ανήκουν, στον Λαό μας, και με τη σταδιακή επιστροφή του Λαού μας στους Ναούς του, εκεί όπου βρίσκεται η ψυχή του.

Η αγωνία που εξέφρασαν ο Αρχιεπίσκοπος και όλοι οι Ιεράρχες, πολλοί από τους οποίους την κατέθεσαν δημόσια και θεολογικά τεκμηριωμένη, για το άνοιγμα των Ιερών Ναών και την απόδοσή τους στη δημόσια λατρεία, ήταν απόλυτα δικαιολογημένη, και, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε, την αφουγκράστηκε και ο Πρωθυπουργός. Όλα όσα πέρασαν τα αφήνουμε πλέον πίσω μας και η ευχή και η προσευχή όλων μας δεν είναι άλλη, από το να αποτελέσει αυτή η πανδημία σύντομα παρελθόν, με την καθοριστική συμβολή των επιστημόνων και των ερευνητών, που, μαζί με τους ιατρούς, τους νοσηλευτές και τους υπόλοιπους αθόρυβους και αφανείς εργάτες των αρμόδιων υγειονομικών αρχών και υπηρεσιών κράτησαν στους ώμους τους την πατρίδα μας και μας έκαναν όλους υπερήφανους.

Η Ελλάδα ατενίζει με αισιοδοξία και ελπίδα το σήμερα και το αύριο, καθώς, με την βοήθεια του Θεού και με την, διεθνώς αναγνωρισμένη, επιτυχή διαχείριση της μεγάλης κρίσης από την Κυβέρνηση, δεν έζησε το βαρύτατο πένθος άλλων πιο «προηγμένων» χωρών και δεν αντιμετώπισε το δίλημμα της επιλογής μεταξύ αυτών που θα πρέπει να ζήσουν και αυτών που θα αφεθούν να πεθάνουν.

Η Εκκλησία βρίσκεται και θα βρίσκεται, όπως πάντοτε, στην πρώτη γραμμή του

εθνικού αγώνα, γνωρίζοντας καλύτερα από τον κάθε ευκαιριακό δημοσκόπο και ερευνητή, ότι ο Λαός μας, και σε αυτή την δοκιμασία, επιζητεί να στηριχθεί σ' Αυτήν, στους Επισκόπους και τους ιερείς του, περιμένει να προσευχηθεί και να λειτουργηθεί στους Ναούς του και, μέσα από την Πίστη του και τη συμμετοχή του στη Μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, να πάρει δύναμη και να εφοδιασθεί με εκείνα τα ψυχικά αποθέματα, που θα τον κάνουν να προχωρήσει μπροστά στο δρόμο της εθνικής ανάκαμψης και προόδου.

Ιερό καθήκον της Εκκλησίας παρουσιάζεται σήμερα ο επανευαγγελισμός του Λαού μας, η κομβικής σημασίας συμβολή Της στην μετατροπή του πόνου και του τρόμου αυτού του εφιάλτη σε ευκαιρία επιστροφής όλων μας στις διαχρονικές πνευματικές αξίες του Γένους μας και σωστής ιεράρχησης των προτεραιοτήτων της ζωής μας, σε δυνατότητα αυτεπίγνωσης και αυτογνωσίας, με το βλέμμα στραμμένο προς τον ουρανό και τον Δημιουργό μας, σε αφορμή ή σε αιτία επαναπροσδιορισμού του είναι μας και πρόταξης της γενναιόδωρης και ευρύχωρης συλλογικότητος έναντι της μίζερης και στενόχωρης ατομικότητος.

Η Εκκλησία μας άλλωστε, η οποία, στα δέκα και πλέον χρόνια της οικονομικής κρίσης, κράτησε, με τις δικές Της δυνάμεις, την κοινωνία όρθια και τον κοινωνικό ιστό αρραγή, απλώνοντας δίχτυ προστασίας στους πλέον αδύναμους συμπολίτες μας και στις ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού, προσβλέπει και πάλι μπροστά, στην επόμενη ημέρα, στην μετά την πανδημία περίοδο, όταν η αγαστή συνεργασία και συμπόρευσή Της, με όλα Της τα μέσα και με όλες Της τις δυνάμεις, με την Πολιτεία θα είναι, ίσως, πιο αναγκαία από ποτέ και η εθνική ομοψυχία το απόλυτο «γιατρικό» για την επούλωση των πληγών,που ο κορωνοιός αφήνει στην κοινωνία μας.

Η Εκκλησία μας έχει ήδη εστιάσει το βλέμμα, την προσοχή και τη σκέψη Της σε όλους όσοι χάνουν τις εργασίες τους, αναζητούν τα αναγκαία γι'αυτούς και τις οικογένειές τους, αγωνιούν και φοβούνται για το αύριο….

Και είναι βεβαιο ότι θα αναλάβει, όπως πάντοτε πράττει, με τους Ιεράρχες και με τους κληρικούς Της, τη δύσκολη προσπάθεια για τον περιορισμό και την εξάλειψη, ει δυνατόν, του κόστους της απόγνωσης των συμπολιτών μας, μετέχουσα στην ανασφάλειά τους και ανακουφίζοντας τον πόνο τους, μυσταγωγικά και σιωπηλά, χωρίς κάμερες και δημοσιότητα.
Ένα μόνον δεν θα πράξει ποτέ η Εκκλησία! Δεν θα «διαπραγματευτεί» ποτέ τα θεμελιώδη της Πίστης μας, η οποία ουδέποτε συγκρούεται με την Επιστήμη, όπως, άλλωστε, και η Επιστήμη ουδέποτε ανταγωνίζεται Αυτήν, καθώς τα όρια μεταξύ τους είναι διακριτά και ξεκάθαρα καθορισμένα.

Θα ήθελα, κατά ταύτα, να απευθύνω ένα θερμό «ευχαριστώ» από τα βάθη της καρδιάς μου προς την Καθηγήτρια της Λοιμωξιολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, κυρία Ελένη Γιαμαρέλλου, να της προσφέρω ένα ελάχιστο αντίδωρο για τη δυνατή και τη γενναία φωνή της, που, όμως, λοιδορείται από όσους, ευρισκόμενοι μακράν της Εκκλησίας και της ψυχής, των συναισθημάτων και των παραδόσεων όλων μας, αποπειρώνται, κατ'επάγγελμα, διαρκώς και αλυσιτελώς, να απαξιώσουν την Εκκλησία και τη λειτουργική ζωή Της, προσβάλλοντας ταυτόχρονα και αυτή την ίδια συνταγματικά κατοχυρωμένη θρησκευτική ελευθερία και την ομοίως συνταγματικά κατοχυρωμένη ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας.
Όποιο κι αν είναι το τίμημα, δεν πρόκειται ποτέ οι Επίσκοποι και όλοι οι κληρικοί να παρεκκλίνουμε ούτε κατά κεραία από την Πίστη μας!
Δεν πρόκειται ποτέ «να ξεπουλήσουμε τα πρωτοτόκια μας», γιατί «η ελευθερία μας είναι το κριτήριο της ευθύνης μας».

Μάταια, λοιπόν, προσπαθούν, και εις κέντρα λακτίζουν, οι όποιοι εθνομηδενιστές και αρνητές του βιώματος του υπαρξιακού θαύματος του Ιερού Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, παίζοντας ανενδοίαστα και αδίστακτα «εν ου παικτοίς»!

Ερμούπολη, 05.05.2020